

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Evy Lukotkové a JUDr. Jany Kubenové ve věci žalobce: **pprap. L. B.**, bytem, zast. JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem, se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.5.2013, č. 4-OSP/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 21.6.2013 doručenou téhož dne Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28.5.2013, č. 4-OSP/2013, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce směřující proti rozhodnutí vedoucího územního odboru B. Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje (dále jen správní orgán prvního stupně) ve věcech služebního poměru ze dne 19.2.2013, č. JMK-368/2013 a současně bylo uvedené rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce dnem 1.3.2013 podle ust. § 36 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru

příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o služebním poměru) na dobu do 23.5.2013 převelen k plnění úkolů na Obvodním oddělení M.

Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že zákon nevyžaduje uvedení relevantních skutečností v rozhodnutí, co se týče vymezení konkrétních úkolů, které bude převelený policista vykonávat, a namítá, že se jedná zejména o ust. § 181 zákona o služebním poměru. Žalobce namítá, že nebyl převeden na jiné služební místo, jak uvádí žalovaný, ale že byl převelen k plnění blíže neurčených úkolů OOP M. Žalobce namítá, že dikce ust. § 36 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru uvádí, že příslušníka lze převelet k plnění jiných úkolů bezpečnostního sboru, jež nevyplývají ze služebního místa, na které je ustanoven, tzn. že jeho stávající ustanovení na služební místo ve 4. tarifní třídě nemůže v této souvislosti nic ozejmít. Žalobce uvádí, že nezpochybnil právo služebního funkcionáře převelet příslušníka v důležitém zájmu, ale že poukázal na vady rozhodnutí, kterým byl převelen.

Žalobce dále vyjadřuje nesouhlas s vymezením délky převelení, k čemuž uvádí, že rozhodnutí je určeno adresátovi, jemuž má být jeho obsah zřejmý.

Žalobce považuje za nepřijatelný poukaz žalovaného na zásadu koncentrace řízení. Žalobce má za to, že nedostatky prvoinstančního rozhodnutí nelze v řízení odvolacím jakkoli hojit, v opačném případě by odvolací řízení ztratilo smysl. Žalobce namítá, že zatímco zásada jednotnosti vyjadřuje, že účastníci řízení mohou uplatňovat své námítky a připomínky, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, v případě zásady koncentrace mají účastníci možnost činit takové úkony jen do určitého procesního stadia a k případně později uplatněným námitkám, návrhům důkazů apod. by již orgán nepřihlížel.

Žalobce závěrem shrnuje, že napadené rozhodnutí služebního funkcionáře trpí zásadními věcnými a právními vadami a nespĺňuje podmínky stanovené v ust. § 181 odst. 2 písm. a, c, d zákona o služebním poměru, podle něhož musí být rozhodnutí ve věcech služebního poměru v souladu s právními předpisy, musí obsahovat stanovené náležitosti a musí být dostatečně obsahově určité.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a aby uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 8.1.2014 uvádí, že rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu s ustanoveními hlavy V. části dvanácté zákona o služebním poměru a k vlastní žalobě především odkazuje na odůvodnění rozhodnutí obou stupňů. Žalovaný stran převelení žalobce podle ust. § 36 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru zdůrazňuje, že Policie ČR jako bezpečnostní sbor musí plnit povinnosti vyplývající mu ze zákonů a k jeho naplnění je nutno vycházet z hierarchie řízení tohoto sboru. Zákon o služebním poměru proto výrazně posílil veřejnoprávní charakter služby příslušníků a oddělil jejich zaměstnanecký vztah od ostatních zaměstnaneckých vztahů, když příslušníci vykonávají státní službu. Žalovaný uvádí, že zásada subordinaace ve své podstatě omezuje příslušníky v jejich svobodném rozhodování, zda budou či nebudou plnit služební úkoly, kladené jim nadřízenými pro splnění úkolů konkrétního útvaru Policie ČR. Proto je nutno podle názoru žalovaného předjímat správnost rozhodnutí vedoucího příslušníka, zvláště když on sám nese odpovědnost za své zákonné rozhodování. Žalovaný jinými slovy uvádí, že pokud existuje zhoršená bezpečnostní situace, kterou je nutno řešit, tak vedoucí příslušník ji musí sám ze své odpovědnosti vyhodnotit a přijmout taková opatření, která v dostatečném časovém úseku povedou ke zlepšení bezpečnostní situace na příslušném teritoriu. K uvedenému žalovaný zdůrazňuje, že způsob jednání žalobce nelze považovat za čestný ve smyslu služebního slibu. Žalovaný upozorňuje,

že o konkrétním služebním zařazení žalobce bylo vedeno korektní a smysluplné jednání mezi ním a vedoucím příslušníkem, přičemž v rámci jednání bylo dosaženo vzájemné dohody. Žalovaný připouští, že v rozhodnutí o odvolání je věcně nesprávně argumentováno zásadou koncentrace řízení, zde však chtěl služební funkcionář ve své vůli projevit, že postupuje právě a pouze ve smyslu zásady jednotnosti, jak ji popisuje žalobce. Žalovaný uvádí, že došlo k nesprávnosti, tato nepřesnost však podle jeho názoru není způsobila takového dopadu, že by měla sama o sobě vést k prohlášení o nezákonnosti. Pokud žalobce namítá, že nebyl převelen a jiné služební místo, ale k plnění blíže neurčených úkolů, žalovaný uvádí, že není v praxi reálné, aby vedoucí příslušník zjišťoval konkrétní úkony a činnosti, ke kterým je nutno přistoupit při takové změně místa služebního působení. Pokud žalobce považuje za nutné, aby mu byl konkretizován důvod rozhodnutí o převelení ve výroku rozhodnutí, a zároveň mu je tento důvod znám z odůvodnění, potom jeho argumentaci žalovaný považuje za irelevantní. Žalovaný uvádí, že rozhodnutí splňuje všechny zákonné požadavky vyplývající z ust. § 181 zákona o služebním poměru. Žalovaný je toho názoru, že v případech, kdy je rozhodováno o změně služebního působení příslušníka, je nutné vycházet z presumpce správnosti rozhodnutí vedoucího příslušníka, neboť není reálné, aby docházelo ke konkretizaci ve vztahu, proč konkrétní příslušník je převelen na jiné místo služebního působení, a proč není převelen jiný příslušník. Žalovaný shrnuje, že z rozhodnutí bylo naprosto zřejmé, jak bylo oprávněným služebním funkcionářem rozhodnuto, co bylo předmětem rozhodování, včetně stanovení doby převelení žalobce, a rozhodnutí bylo rovněž ve smyslu zákona řádně zdůvodněno. Žalovaný má za to, že žalobci muselo být zřejmé, co pro něho dané rozhodnutí znamená a pokud by měl pocit, že je diskriminován ze strany vedoucích příslušníků, odkazuje žalovaný na zákonnou možnost postupu podle ust. § 77 zákona o služebním poměru.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce konstatuje, že úvaha o povaze služebního poměru, zásadě subordinační a o služební kázi není pro daný případ relevantní. Vyjádření žalovaného o porušení služebního slibu a o postupu žalobce v rozporu s Etickým kodexem Policie ČR žalobce považuje za nekorektní a v další části repliky popisuje události předcházející vydání rozhodnutí o převelení.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Žalobce byl rozhodnutím správního orgánu prvního stupně převelen k plnění úkolů na Obvodním oddělení Mikulov podle ust. § 36 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru, podle něhož lze příslušníka převelet z důvodu důležitého zájmu služby k plnění jiných úkolů bezpečnostního sboru, jež nevyplývají ze služebního místa, na které je ustanoven, nejdéle však na dobu 60 dnů, které jsou jeho obvyklými dny služby v průběhu kalendářního roku, popřípadě na dobu delší, jde-li o úkoly vyplývající z krizové situace, a to i v jiném místě, než je jeho místo služebního působení.

Pokud žalobce namítá, že z rozhodnutí služebního funkcionáře není zřejmé, k plnění jakých konkrétních úkolů byl žalobce převelen, především nenamítá, v čem konkrétně spatřuje dotčení na svých veřejných subjektivních právech, ani neuvádí, které konkrétní zákonné ustanovení mělo být ze strany služebního funkcionáře tímto postupem porušeno (žalobce poukazuje na ust. § 181 zákona o služebním poměru, které však blíže nespecifikuje). Soud konstatuje, že z žádného zákonného ustanovení výslovně nevyplyvá povinnost služebního funkcionáře uvádět ve výroku rozhodnutí o převelení příslušníka přesný výčet úkolů, které má příslušník po dobu převelení vykonávat. Pokud by snad měl žalobce na mysli ust. § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru, podle něhož musí výrok rozhodnutí obsahovat mimo jiné řešení otázky, která je předmětem rozhodování, toto ustanovení bylo v daném případě naplněno, jelikož z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zcela zřejmé, že v daném případě byl využit právě institut převelení podle ust. § 36 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru. Jak vyplývá ze správního spisu, k důvodům pro převelení žalobce se žalovaný vyjádřil na str. 3 a 4 rozhodnutí, a to včetně vyjádření k obsahové stránce úkolů žalobce po dobu převelení. Jak žalovaný uvedl, rozhodnutí o převelení žalobce bylo odůvodněno potřebou řešit bezpečnostní situaci na teritoriu Obvodního oddělení M., které vyžadovalo na přechodnou dobu navýšit počet policistů pro výkon. V tomto smyslu služební funkcionář posoudil stav kriminality a dospěl k rozhodnutí, že ke zvládnutí situace postačuje navýšení počtu o jednoho příslušníka. Přitom vzal v úvahu všechny okolnosti spojené s převelením na toto služební místo a potřebnou dobu ke zvládnutí situace. K obsahu úkolů žalobce po dobu převelení se žalovaný vyjádřil v tom smyslu, že jejich obsah se nebude lišit od služebních povinností na dosavadním služebním místě, tj. úkoly zařazené dle složitosti a náročnosti nejvýše do 4. tarifní třídy, pro které je žalobce náležitě připraven a proškolen. Toto zdůvodnění považuje soud za dostatečné a srozumitelné. Vzhledem k tomu, že žalobce i po převelení zůstává ustanoven na stejném služebním místě a jediným důsledkem vyplývajícím z rozhodnutí o převelení je změna místa výkonu služby, resp. podřízení jinému vedoucímu (Obvodní oddělení M. namísto Obvodního oddělení B.), je logické, že obsahová náplň výkonu služby žalobce zůstane i po převelení obdobná. Námitku nedostatečného vymezení úkolů žalobce po dobu převelení tedy soud neshledal důvodnou.

K námitce zpochybňující vymezení délky převelení soud opětovně konstatuje, že žalobce pouze polemizuje se závěry žalovaného, aniž by namítal, jaký právní předpis byl v tomto případě porušen. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zcela zřejmé, že žalobce byl převelen na dobu od 1.3.2013 do 23.5.2013, nelze tedy souhlasit s námitkou žalobce, že v rozhodnutí vymezení délky převelení absentuje. Skutečnost, že doba převelení nesmí přesáhnout 60 dnů, které jsou pro žalobce obvyklými dny služby v průběhu kalendářního roku, vyplývá přímo z ust. § 36 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru, a není nutné ji uvádět ve výroku rozhodnutí.

Soud neshledal důvodnou ani námitku, že v odvolacím řízení nelze hojit nedostatky prvostupňového rozhodnutí. Řízení, z něhož vzešlo napadené správní rozhodnutí, je ovládáno zásadou jednotnosti řízení. Tato zásada mimo jiné znamená, že řízení až do vydání rozhodnutí představuje jeden celek, v důsledku čehož se řízení před správním orgánem prvního stupně včetně rozhodnutí a řízení před odvolacím správním orgánem pojímají dohromady, ve svém komplexu. Pokud v daném případě žalovaný dospěl k závěru, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyly vypořádány některé žalobcem uplatněné námitky (námitka, že do doby převelení měla být započtena doba studijního pobytu, a námitka nedůvodného prověřování znalostí žalobce v souvislosti s vedeným řízením), nic mu nebránilo v souladu s uvedenou zásadou jednotnosti řízení tuto vadu napravit v odvolacím řízení a námitky vypořádat ve svém rozhodnutí. Soud konstatuje, že výrok rozhodnutí o převelení žalobce

zůstal beze změny a žalovaný tímto postupem pouze napravil vadu odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, v důsledku čehož nedošlo k žádnému zkrácení práv žalobce. Žalobce ostatně v tomto směru ničeho nenamítá. Soud se ztotožňuje s názorem žalobce, že žalovaným bylo nesprávně argumentováno zásadou koncentrace řízení, která na daný případ skutečně nedopadá. Tato nesprávnost však nemůže být sama o sobě důvodem nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé.

Co se týče námitek žalobce uplatněných v replice reagujících na vyjádření žalovaného, soud konstatuje, že předmětem soudního řízení je přezkum rozhodnutí žalovaného, nikoli jeho vyjádření k žalobě. Z těchto důvodů považuje soud za nadbytečné se těmito námitkami zabývat.

V průběhu jednání žalobce navrhl výslech svědka JUDr. Františka Klimuse, vedoucího územního odboru Břeclav ve věcech služebního poměru, soud tomuto návrhu nevyhověl, neboť veškeré otázky a stanoviska ve věcech převelení žalobce tento navržený funkcionář uvedl ve svých stanoviscích založených ve správním spise a jeho výslech by tak ve věci nepřinesl nic nového.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. února 2015

JUDr. Milada Haplová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová